

“A vegades m’agrada visitar el vostre món. Em poso la capa fosca, amb la negra caputxa cobrint-me el rostre, i m’hi esmunyo a través d’una escletxa. Però no us equivoqueu; jo no duc cap dalla, així com vosaltres acostumeu a representar-me. No sóc violenta ni maliciosa. Tan sols sóc una conseqüència.

Aquell 2 de novembre de 1937, ara fa tot just 80 anys, l’escletxa em guià fins un lloc inesperat: una ciutat alegre i plena de vida. Entre petites cases, parc i places, en vaig fer cap a un dels edificis més curiosos: el Liceu Escolar. Vaig apropar-m’hi i vaig obrir-ne la porta sigil·losament. A l’instant, em vaig veure embolcallada per un ambient càlid i agradable, on ressonaven rialles i paraules de llibertat, on nens i nenes aprenien els valors de la igualtat i la cooperació.

Una *fàbrica de rojos*, segons els malvats feixistes pels quals hauria de treballar aquell dia.

Aquí teniu un petit fet sobre mi: la majoria de cops, la meva arribada és tan inesperada que us negueu a creure que mai he passat pel vostre cantó.

15:40 hores de la tarda. Els núvols del cel de Lleida es transformaven en letals instruments de guerra, que deixaven un implacable rastre de destrucció rere seu. La ciutat es sumí en el caos, sense ser capaç de reaccionar a la devastació i l’arrasament que la colpejaven.

Segon fet sobre mi: no sempre sóc justa, una qualitat que només vosaltres em podeu arrabassar.

Rosa Daniel Penella, 12 anys. Ramon Prat Setó, 11 anys. Dolors Padró Rauret, 58 anys. Josep Jové Soldevila, 10 anys. Les seves ànimes i les de centenars més, carregades de desitjos i somnis incomplets i últims pensaments, flotaren pesadament cap a mi abans d’hora. I aquell edifici, juntament amb tot allò que representava, quedà destrossat.

He vist molts homes, al llarg dels anys, que creien que corrien cap al seu enemic. Però no ho feien.

Corrien i corren cap a mi.

He assistit a tots els desastres del món i n’he vist les més grans meravelles. Ara observo com seguïu privant de llibertats, com justifiqueu la violència i com continueu girant la cara a la injustícia. Recordeu sempre els valors del vostre estimat Liceu: educació, igualtat, cooperació i, per damunt de tot, la pau.

Així, quan a la fi del vostre camí us trobeu cara a cara amb mi, tindrè l’egoista plaer de saber que heu viscut les vostres vides amb saviesa.

Atentament,

La Mort.”

Alba Seró Bell-lloch, 2 de novembre de 2017.

En memòria de les víctimes del bombardeig del 2/11/1937